

Учителката заобиколи край плета и излѣзе предъ вратнята. Вsrѣдъ двора на горския пазачъ растѣше високъ брѣстъ. Сега до брѣста стоеше изправенъ Лазо, завързанъ презъ кръста съ вжже. На челото му се виждаше подутина. Като видѣ учителката, Лазо замърда рамене, крака, задърпа се. Изви глава къмъ баща си. Очитѣ му мѣтаха свѣткавици.

— Пустни ме!

— Тамъ ще стоишъ! Нека всички те видятъ!

Бащата бързо се извърна и влѣзе вкжши. Учителката почака, докато той затвори вратата следъ себе си. Пристъпи въ двора съ разтупкано сърдце. Въ очитѣ ѝ блеснаха сълзи.

— Не бой се, Лазо, азъ ще те заведа при майка ти!

Лицето на момчето пламна. Лазо заудря глава въ дървото, и устнитѣ му се изкривиха на плачъ.

— Мълчи! Ще те чуе баща ти! Азъ ей сега... Само ми кажи, ще дойдешъ ли при майка си? Тя толкова страда сега...

— Ще дойда!

— И ще ѝ цѣлунешъ ржка? Прощка ще ѝ поискашъ?

Порой сълзи бликнаха изъ очитѣ на момчето. Учителката ги изтри съ кърпичката си, после посегна да развърже вжжето.

— Ами тате?

— Не бой се! Ние двама ще отидемъ при него. И нему прошка ще поискашъ. Той ще се зарадва, като види своя синъ. Лазо, Лазо, защо...

— Азъ... азъ... нѣма вече!

— Зная, ти си чудесно момче! Ние съ тебе ще станемъ добри приятели!

Вжжето падна въ краката на Лазо. Учителката усмихната хвана момчето за ржка и го поведе къмъ кжщи.